

РЕШЕНИЕ

№ 86

гр. гр. Димитровград, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ДИМИТРОВГРАД в публично заседание на осемнадесети март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Гургана Т. Стоянова Денчева

при участието на секретаря Дарина М. Петрова
като разгледа докладваното от Гургана Т. Стоянова Денчева Гражданско дело № 20235610100670 по описа за 2023 година

Обстоятелства, от които произтичат претендираните от ищеца права, чрез процесуален представител, установени в исковата молба са: Подзащитният ми е страна по Договор за заем от 19.1.2023, сключен с „Айзаем.БГ“ООД, Съгласно чл.3 от Договора Кредитодателят се задължава да предостави на Кредитополучателя кредит в размер на 600 лева, а Кредитополучателят /доверителят ми/,се задължава, да върне сумата 1116 лева, от които 600 лева-главница, 73.80 лева лихва и 442.20 лева-допълнителна услуга. ГПР по кредита е в 49.69% , а ГЛП в размер на 41.03 ,при срок на кредита от 6 вноски. Излага подробни съображения в насока и моли съда, да прогласи, че Договорът е нищожен на основание чл.26 ал.1 от ЗЗД, вр.чл.22 от ЗПК, вр.чл.11 и чл.19 ал.4 от ЗПК.При условията на вентуалност моли съда да приеме, че доверителят му не дължи сумата от 442.20 лева, представляваща допълнителна услуга търсима въз основа на сключения договор, тъй като последната противоречи на добрите нрави и поради това, че са сключени при неспазване на нормите на чл.143 ал.1 и чл.164 ал.1 от ЗЗП. Предявена е искова молба с вх. №3906/30.05.2023г. от ищеца Н. Д. Т. с ЕГН ***** за обявяване договора за заем №***** от 19.01.2023г., сключен с дружеството АЙЗАЕМ.БГ ООД, за нищожен, а в условията на евентуалност ищецът моли съдът да приеме, че не дължи сумата в размер на 442,20 лв., представляваща допълнителна услуга. 2.В срока за отговор ответникът депозира такъв, в който твърди следното: На 19.01.2023г. ищецът Н. Д. Т. с ЕГН ***** е сключил договор за заем N, ***** с АЙЗАЕМ.БГ ООД, ЕИК 203595295, съгласно който е получил наведнъж и в брой сумата от 600,00 лв., при условията на същия този договор и Общите

условия към него. Горепосоченият договор представлява и разписка за реалното получаване на заемната сума. Съгласно условията и сроковете по договора за заем Н. Т. се е задължил да заплати на "АЙЗАЕМ.БГ" ООД сума в размер на 673,80 лв., представляваща: главница по договора за заем в размер на 600,00 лв. и 73,80 лв. - договорена възнаградителна лихва за периода - от 18.02.2023г. до 18.07.2023г. в която следва да бъде заплатена според погасителния план на б/шест/ фиксирани месечни вноски всяка в размер на 112,30 лв. На 18.01.2023г. ищецът Н. Д. Т. с ЕГН ***** е сключил договор за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг. Съгласно условията и сроковете по същия договор Н. Т. се е задължил да заплати на "АЙЗАЕМ.БГ" ООД сума в размер на 442,20 лв., която следва да бъде заплатена според погасителния план на ранни месечни вноски всяка в размер на 73,70 лв. Съгласно чл. 4, ал. 6 от Договора за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг между страните е уговорено, че в случай че изпълнителят сключи с възложителя отделно облигационно правоотношение, а именно договор за заем, изпълнителят може да означа размера на задълженията на възложителя по този договор, като ги прибави към общата дължима по договора за заем сума, включително в дължимите отделни вноски, което има за цел само и единствено да улесни ищеца при погасяване на своето задължение по двата договора. По отношение на допустимостта на иска: Предявеният отрицателно установителен иск би могъл да се приеме за допустим, доколкото е скрепен с изискуемия по смисъла на чл. 124, ал.1 от ГПК минимум, и като такъв следва да бъде разгледан по същество. По отношение на основателността на иска: Моля да отхвърлите предявения иск като НЕОСНОВАТЕЛЕН и НЕДОКАЗАН, поради обстоятелството, че твърденията на ищеца не отговарят на действителното правно положение между страните. Съображенията ми затова са следните: НЕОСНОВАТЕЛНО и НЕДОКАЗАНО е твърдението на ищеца, че договорът за потребителски кредит е недействителен, защото не е посочен приложимият лихвен процент и условията за прилагането му, както и че не става ясно какво се включва в процента на ГПР. В настоящия случай лихвеният процент е фиксиран, непроменлив и съгласно изискванията на закона - годишен. Главницата, върху която той се начислява, също е посочена в договора - 600,00 лв., която представлява числата стойност на заема. Задължението по заема се погасява при фиксиран лихвен процент за целия срок на договора, тоест няма промени в лихвения процент за срока на отпускане на кредита, поради което и не се изисква предоставяне на информация за последователността на разпределените вноски между различните неизплатени суми. Законът не вменява задължение за посочване на размера на възнаградителната лихва и как тя се разпределя във времето с изплащане на всяка една от месечните вноски, посочени в погасителния план. Договорът за заем съдържа достатъчно информация, от която чрез елементарни аритметични сметки може да се установи общият размер на възнаградителната лихва - при главница от 600 лв.

и общ размер на всички плащания по Договора за заем, вклучващи единствено главница и лихва в общ размер на 673,80 лв. За това не се изискват специални знания, поради което и не е поставяло ищеца в по-неблагоприятно или неравнопоставено положение спрямо довереното ми дружество. Неоснователно е твърдението на ищеца, че договорът е недействителен на основание чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК. Чл. 11, ал. 1, т. 10 от ЗПК изисква точно описване в договора на ГПР и общата дължима от потребителя сума към момента на сключване на договора за заем, което е изрично написано в договора ГПР - 49,69 % и обща дължима сума - 1116,00 лв. В общата дължима сума е включена чистата стойност на заема, възнаградителната лихва и задължението по договора за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг, съгласно уговореното в чл. 4, ал. 6 от същия този договор. Останалите възражения срещу начина на изчисляване на ГПР съобразно изискването на ЗПК по определения начин също са неоснователни, защото тежестта за доказване на тази евентуална грешка в изчислението тежи върху страната, която го твърди, а доказателства в тази насока с исковата молба не са представени. ГПР включва възнаградителна лихва и всички други разходи свързани с кредита. В настоящия случай няма други разходи по договора за заем, освен договорената възнаградителна лихва в размер на 73,80 лв. Годишният процент на разходите се изчислява съгласно приетата от законодателя формула в приложение 1 към чл. 19, ал. 2 ЗПК. От процесния договор за заем се установява, че страните са уговорили дължимост на възнаградителна лихва за периода на действие на сключения договор за заем. Възнаградителната лихва представлява уговореното възнаграждение, дължимо на заемодателя по време на действие на договора предвид наличието на уговорка връщането на паричната сума да бъде реализирано на погасителни вноски. В погасителния план към договора са посочени падежите на всички една от дължимите погасителни вноски и размерът на оставащата главница за всеки следващ съответен падеж период. Посочените данни са достатъчни за определянето на месечния размер на главницата, възнаградителната лихва и по договора за имуществено проучване към всеки един от падежите в рамките на общата дължима непроменлива месечна сума от 186,00 лева. По отношение на действителността на Договора за заем: Договорът за заем с №70000000032309Мбс е сключен на дата 19.01 .2023г. между страните АЙЗАЕМ.БГ ООД с ЕИК 203595295, в качеството му на заемодател, и Н. Д. Т. с ЕГН *****, в качеството му на заемополучател, съгласно който последният е получил наведнъж и в брой сумата от 600,00 лв. при условията на гения този договор и Общите условия към него. Договорът за заем представлява и разписка за реалното получаване на заемната сума. Нетната валидност не е поставена в зависимост от спазването на определена форма. Настоящият договор е валиден и това е така, защото напълно догматично е постигнатото между страните съгласие по отношение на заемната сума, условията по договора и реалното предаване в собственост на заемателя на

парите. По настоящия договор не са претендирани неустойки, лихви за забава, обезщетения, такси и Т.Н., които биха могли да се разглеждат от уважаемия съд като неравноправни клаузи, противоречащи с императивните изисквания на Закона за потребителския кредит и накърняващи добрите нрави, установени в обществостта. Съгласно условията по договора за заем заемополучателят се е задължил да затиати на АЙЗАЕМ.БГ ООД сума в общ размер на 673,80 лв., която вк почва главница и възнаградителна лихва по договора за заем. Договорът за заем е двустранен, възмезден, формален, консенсуален договор, по силата на който заемотателят предоставя на заемателя договорена парична сума, при догонорени условия и срок, а заемателят се задължава да ползва сумата и да я върне в сроковете, посочени в договора. Срепду ползвания заем заемателят плаща възнаградителна лихва, която по своето естество представлява нъзнаграждението, което длъжникът на пари или на други замесгими вещи трябва да престира на заемотателя, защото са му предадени в собственост и се е разпорсдил с тях. Заемотателят се задължава да изпълни договорното си задължение да предостави договорената парична сума на заемополучателя, а заемополучателят се задължава да върне заема на месечни анюитетни вноски, посочени в погасителния план, който е неразделна част от договора. Анюитетните вноски включват съответната разсрочена част от главницата и нъзнаградителната лихва. Възнаградителната лихва по Договора за заем е в.размер на 73,80 лв. и се определя еднозначно в теорията като възнаграждение за ползвания финансов ресурс. Догонорената лихва представлява печалба за заемотателя за това, че заемателят ползва неговите парични средства, т.е. тази лихва има възнаградителен а не наказателен характер, поради косто се дължи така, както е уговорена. Такава е била волята на Нинолай Д. Танеи с ЕГН *****, обективизирана изрично в подписания от него договор, а съгласно чл.20а от ЗЗД договорът има сила на закон за тези, които са го скточили. Сключен е договор за предоставяне 3 на потребителски заем, който, гъгласно чл.9 ал.1 от ЗПК е договор, въз основа на който заемотателят предоставя или се задължава да предостави на потребителц кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане, при които потребителят заплаща стойността на услугите, чрез извършването на периодични вноски през целия период на тяхното предоставяне. По аргумент от чл.10 ал.2 от ЗПК потребителят е ддъжен да извършва всцчки плащания — на лихви, такси, комисионни, неустойки или други разходи, които са предвидени в условията на скпючения договор за потребителски кредит. В настоящия случай обаче от страна на заемотателя няма други азходх по договора за заем, освен договорената възнаградителна лихва. С оглед характера на процесния договор, неговата цел, задължението на заемотателя да предостави договорената сума в уговорения срок и възможностга заемателят да я върне разсрочено във времето и то на малки вноски. Волята на страните следва да бъде зачетена, още повече, че чл.10 от ЗЗД допуска лихви да се уговарят до размер, определен от МС. В случая

следва да се има предвид и факта, че заемотелят не е баина, за задълженията на заемополучателя не са дадени обезпечения, а повишеният риск оскъпява финансовия ресурс. Клаузата за възнагрлдителиа лихва няма неравноправен характер. Същата е уговорена в договора в общ размер на 73,80 лева при лихвен процент от 41,03 годишно, при необезпечен кредит. Доколкото е фиксиран за целия период от договора, не е необходимо да се посочват условията за прилагането му, доколкото такива условия няма. Действително в договора няма отделио записване на общия размер на договорната лихва, но това не води до недействителност на договора. Такова самостоятелно изискване за съдържанието на договора за потребителски кредит не е предвидено в чл. 11 ЗПК или в друга разпоредба, към която да препраща гл. Шеста от ЗПК. Освен това от договора сгава ясно какъв е общият размер на дължимата договорна лихва за целия срок на договора, а именно 73,80 лева, който размер е фиксирен за целия период на договора. до настоящия момент ищецът не е погасил изцяло дори реално получената заемна сума по Договора за заем. По отношение на действителността на Договора за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг Договорът за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг (наричан по-долу за краткост ДИП) е сключен на 18.01.2023г. между страните по желание на ищеца, видно от Молба от 18.01.2023г., за да му бъде изготвено и връчено възможно най-скоро удостоверение за кредитен рейтинг, който да му послужи за лични нужди. В настоящия случай предмета на ДИП е изпълнен в сравнително кратък срок и удостоверението му е предадено, видно от декларацията от 19.01.2023г. Оснало е единствено длъжникът да погасява своето задължение при това на отделни вноски. За да бъде максимално улеснен длъжникът и съгласно чл. 4, ал. 6 от ДИП, задължението по ДИП е добавено в погасителния план към Договора за заем. Насрещното договорно задължение от страна на АЙЗАЕМ.БГ ООД по ДИП, за което е дължима сумата от 442,20 лв., се изразява в това дружеството да издаде удостоверение за кредитен рейтинг на възложителя след съобразяване на всички данни, подробно описани в чл.2 ал.1 т.2 от ДИП.

Ответникът депозира насрещен иск с ищец "АЙЗАЕМ.БГ" ООД, ЕИК 203595295, седалище и адрес на управление - гр.София, Столична община, ж.к. ХАДЖИ ДИМИТЪР, ул. „ПАНАЙОТ ХИТОБ", бл.118, вх. Д, ет.1, ап.123, представлявано от управителя София Симеонова Колева чрез адв. Л. А. Г. - САК, с личен № 1500749610, с адрес на кантората: гр.София, ул. „Проф. Кирип Попов" 18, вх.Б, партер, за контакт: 0876996776, електроина поща: vassilev.lawofficeC°3gmail.com Срецу: Н. Д. Т. с ЕГН *****, с адрес гр. Д., ул. Х.С. *****, в качеството му на ищец по гр.д. №670/2023г. по описа на РС Димитровград, с правно основание: чл. 240, ал. 1 във вр. с чл. 86 ЗЗД-съдът да постанови решение, с което да осъди ответника да заплати на представляваното от мен дружество сумата от 926,00 /деветстотин двадесет и шест/ лв. - главница, която вкшочва: 410,00 лв. - неплатен остатък от заемната

сума по Договора за заем, 73,80 лв. - неплатено задължение по възнаградителна лихва към Договора за заем и 442,20 лв. - неплатено задължение по Договор за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исконата молба в съда до изплащане на задължението, както и да осъдите ответнссца Н. Д. Т. с ЕГН ***** да заплати всички съдебно-делонодни разноски във връзка с образуване и воденето на настоящото производство. В условията на евентуалност, в случай че приемете, че Договорът за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг е недействителен, Ви моля да постановите решение, с което да осъдите ответнссца да заплати на представляваното от мен дружество сумата от 483,80 лв. /четиристотин осемдесет и три лева и осемдесет стотинки/ - главница, която включва: 410,00 лв. - неплатен остатък от зземната сума по Договора за заем и 73,80 лв. - неплатено задължение по възнаградителна лихва към Договора за заем, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исконата молба в съда до изплащане на задължението, както и да осъдите ответника Н. Д. Т. с ЕГН ***** да заплати всички съдебно-деловодни разноски във връзка с образуване и воденето на настоящото производство. В условията на евентуалност, в случай че приемете Договорът за заем №70000000032309Мбс от 19.01.2023г. за недействителен, Ви моля да постановите решение, с което да осъдите ответника да заплати на представляваното от мен дружество сумата от 410,00 /четиристотин и десет/ лв. - главница която представлява неплатен остатък от заемната сума по процесния Договор за заем от 19.01.2023г., ведно със законната лихва от подаване на исконата молба в съда до изплащане на задължението, както и да осъдите ответника Н. Д. Т. с ЕГН ***** да заплати всички съдебно-делонодни разноски във връзка с образуване и воденето на настоящото производство. Депозиран е отговор на насрещната искова молба, с който ответникът по него излага подробни съображения за неоснователността им и моли съда да отхвърли насрещните искиви претенции като неоснователни и недоказани.

Предявени са обективно съединени иска с правно основание чл.124, ал.1 ГПК вр. чл. 26, ал. 1 ЗЗД, чл. 19, ал. 4, чл. 22, вр.чл.11 от ЗПК, а насрещната искова претенция е с правно основание чл.124 от ГПК, вр.чл. 79, ал. 1, ЗЗД, вр.чл.86 от ЗЗД.

След преценка на събраните по делото доказателства и във връзка със становищата на страните, съдът намира за установено от фактическа и правна страна следното:Безспорно е, че между страните е възникнало валидно правоотношение по договор за потребителски кредит, по който ищецът е усвоил заетата сума. Ответникът е небанкова финансова институция по смисъла на чл. 3 от ЗКИ, като дружеството има правото да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства. Ищецът е физическо лице, което при сключване на договора е действало именно като такава, поради което

страните имат качествата на потребител по смисъла на [чл. 9, ал. 3 от ЗПК](#) и на кредитор съгласно [чл. 9, ал. 4 от ЗПК](#). Сключеният договор по своята правна характеристика и съдържание представлява такъв за потребителски кредит, поради което за неговата валидност и последици важат изискванията на специалния закон- ЗПК.

Съгласно [чл. 22 от ЗПК](#)- когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал.1, т. 7- 12 и т. 20, [чл. 12, ал. 1, т. 7- 9 от ЗПК](#), договорът за потребителски кредит е недействителен и липсата на всяко едно от тези императивни изисквания води до настъпването на тази недействителност. Същата има характер на изначална недействителност, защото последиците ѝ са изискуеми при самото сключване на договора и когато той бъде обявен за недействителен, заемателят дължи връщане само на чистата стойност на кредита, но не и връщане на лихвата и другите разходи.Предвид изложените от ответника възражения и съобразно [чл. 22 от ЗПК](#) вр. чл. 11,ал. 1, т. 9 от ЗПК при липса на посочен лихвен процент и условия за прилагането му договорът е недействителен. Макар в случая да е посочен фиксиран лихвеният процент от 41, 03 %, е налице липса на разпоредба за условията за прилагането му, базата, върху която се начислява същия и периода, за който се отнася- годишен, месечен или за периода на договора. Следователно не е ясно как е разпределен във времето и съответно, как се формира възнаградителната лихва и защо възлиза на претендирания размер.Следва да се има предвид, че при фиксирана лихва не се прилага изискването за предоставяне информация за последователността на разпределяне на вноските между различните неизплатени суми, но това изискване е относимо към [чл. 11, ал. 1, т. 11 от ЗПК](#), а не към [чл. 11, ал. 1, т. 9 от ЗПК](#), която съдът намира за нарушена. Липсата на посочен общ размер на дължимата за срока на договора възнаградителната лихва и съотношението ѝ с главницата по кредита, е пречка да се направи проверка при какви условия е приложен лихвеният процент и дали същият отговаря на посочения от кредитодателя фиксиран размер. На следващо място ГПР е определен на 49, 69 %, но от съдържанието на договора не може да се направи извод за това кои точно разходи се заплащат и по какъв начин е формиран ГПР, нито пък е ясно какво представлява разликата между размера на ГПР и лихвата, която е част от него. Всичко това поставя потребителя в положение да не знае колко точно е оскъпяването по кредита, което ще дължи и в това се изразява недействителността му.Отделно от това, в договора за кредит е посочено, че общият размер на дължимата сума не е сборът от стойността на главницата и лихвата, ведно с разходите по ГПР, а е в размер на 1116 лева. Изрично е отбелязано, че в тази обща сума е включена стойността на допълнителната услуга, като тази допълнителна услуга има своето основание не в договора за кредит, а в сключения заедно с него договор за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг, по който се дължи възнаграждение за предоставената от ответника на ищеца услуга.В настоящото производство следва да се обсъди действителността на клаузата в

договора за кредит, предвиждаща допълнителното възнаграждение по този договор включено в общата дължима сума, тъй като наличието на посочената клауза се отразява на действителността на договора за кредит. Според смисъла на [чл. 16 от ЗПК](#) кредиторът е задължен да направи предварителна оценка на платежоспособността на длъжника преди сключване на договора за кредит, т. е. това е вид преддоговорно задължение на кредитора, което не следва да води до допълнително увеличаване на задълженията по кредита, тъй като рискът да се отпусне необезпечен кредит е на кредитора и той не следва да се прехвърля като финансова тежест на длъжника при изплащането му на кредита. Доколкото обаче в случая е предвидено за оценката на платежоспособността на потребителя да се начислява допълнителна такса, платима после по погасителния план на кредита, въпросната такса се превръща в разход по кредита по смисъла на [чл. 19, ал. 1 от ЗПК](#) и така се надвишава ограничението на чл. 19, ал. 4 от закона. Затова и тази клауза е нищожна на основание [чл. 19, ал. 5 от ЗПК](#), защото общите разходи на кредита, регламентирани в параграф 1, т. 1 от ДР на ЗПК, включват именно разходи за допълнителни услуги. Така таксата за тази услуга прикрива разходи, които по естеството си следва да са включени в ГПР. В тази връзка е и санкцията на нормата на [чл. 21, ал. 1 от ЗПК](#), която предвижда, че всички клаузи, които имат за цел или резултат заобикаляне на императивните изисквания на закона, са нищожни. Изложените мотиви дават основание да се направи извод за недействителност на процесния договор за потребителски кредит на основание [чл. 22 ЗПК](#). Съобразно с изложеното и [чл. 23 ЗПК](#), потребителят дължи връщане само на чистата стойност по кредита, като платените суми следва да бъдат отнесени за погасяването на главницата, но не дължи лихва или други разходи по кредита. Макар и по делото да не се представят доказателства от ответника за заплащане от заемополучателя на суми покриващи главницата, насрещният ответник не се противопоставя на твърдението в насрещната искова молба, че остатъкът на неплатената главница по договора е в претендирания размер, а отделно в исковата молба не се твърди за сума, нито се посочва размер на същата, която е събрана за погасяване на задълженията по договора за потребителски кредит, която следва да бъде приспадната от дължимата главница, получена по силата на сключения договор. С оглед на това същият дължи сума в размер на 410,00 /четиристотин и десет/ лв. – главница, представляваща неплатен остатък от заемната сума по процесния Договор за заем от 19.01.2023г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда 29.5.2023г. до изплащане на задължението, като останалите два насрещни иска, предявени при условията на евентуалност следва да се отхвърлят, като неоснователни и недоказани за претендираните суми: 73,80 лв. - неплатено задължение по възнаградителна лихва към Договора за заем и сумата от 442,20 лв. - неплатено задължение по Договор за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг.

По разноските: По иска по [чл. 26, ал. 1 ЗЗД](#)

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК ищецът има право на разноски от 50 лв. за заплатената от него държавна такса, а на основание чл. 38, ал. 2 ЗА съответното адвокатско дружество, в случая адв.М.-ПАК има право на сумата от 494.40 лв. - адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие и справка за регистрация по ДДС (чл. 7, ал. 2, т. 1 НМРАВ). В тази връзка възражението на ответника за прекомерност на претендирано адвокатско възнаграждение е неоснователно, тъй като това е минималното възнаграждение, предвид Наредбата.

По насрещните искове:

На основание чл. 78, ал. 1 ГПК насрещният ищец има право на разноски съразмерно с уважената част от исковете. В хода на производството насрещният ищец своевременно е поискал присъждането на разноски в настоящото производство. Съгласно практиката на ВКС и Съда на ЕС, обективизирана в Определение № 366 от 16.08.2022 г. по ч. т. д. № 1085/2022 г., I ТО на ВКС, споделяна и от настоящия съдебен състав, правната уредба, предвиждаща възлагане в тежест на разноски върху потребителя при частично отхвърляне на претенцията му във връзка с установена нищожност на договора, с оглед качеството на „потребител“ на страната, създава съществена пречка, която може да възпре потребителя да упражни предоставеното от Директива 93/13 право на ефективен съдебен контрол върху евентуално неравноправния характер на договорни клаузи. Ето защо разпоредбата на чл. 78, ал. 3 ГПК, в тази хипотеза не е съобразена с европейското законодателство и не следва да се прилага в конкретния случай. В този смисъл разноски се следват единствено на ищеца по главния иск, предвид уважаване на исковата претенция.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПРОГЛАСЯВА за нищожен на основание чл.26 ал.1 от ЗЗД, вр.чл.22 от ЗПК, вр.чл.11 и чл.19 ал.4 от ЗПК, сключения между Н. Д. Т., ЕГН ***** от град Д., ул.“Хр.С.“№ ** ** ** и ответника "АЙЗАЕМ.БГ" ООД, ЕИК 203595295, седалище и адрес на управление - гр.София, Столична община, ж.к. ХАДЖИ ДИМИТЪР, ул. „ПАНАЙОТ ХИТОВ“, бл.118, вх. Д, ет.1, ап.123, представлявано от управителя София Симеонова Колева чрез адв. Л. А. Г. - САК, Договор за заем №***** от 19.1.2023г., като противоречащ на императивните разпоредби на чл.22 от ЗПК, вр.чл.11 и чл.19 ал.4 от ЗПК.

ОСЪЖДА Н. Д. Т., ЕГН ***** от град Д., ул.“Хр.С.“№ ** ** **, ДА ЗАПЛАТИ НА "АЙЗАЕМ.БГ" ООД, ЕИК 203595295, седалище и адрес на управление - гр.София, Столична община, ж.к. ХАДЖИ ДИМИТЪР, ул. „ПАНАЙОТ ХИТОВ“, бл.118, вх. Д, ет.1, ап.123, представлявано от управителя София Симеонова Колева чрез адв. Л. А. Г. – САК, сумата в

размер на 410,00 /четиристотин и десет/ лв. – главница, представляваща неплатен остатък от заемната сума по Договор за заем от 19.01.2023г., ведно със законната лихва от подаване на исковата молба в съда 29.5.2023г. до изплащане на задължението и ОТХВЪРЛЯ иска за сумите: 73,80 лв. - неплатено задължение по възнаградителна лихва към Договора за заем от 19.1.23г. и сумата от 442,20 лв. - неплатено задължение по Договор за имуществено проучване и изготвяне на удостоверение за кредитен рейтинг, като неоснователни и недоказани.

ОСЪЖДА "АЙЗАЕМ.БГ" ООД, ЕИК 203595295, седалище и адрес на управление - гр.София, Столична община, ж.к. ХАДЖИ ДИМИТЪР, ул. „ПАНАЙОТ ХИТОВ“, бл.118, вх. Д, ет.1, ап.123, представлявано от управителя София Симеонова Колева чрез адв. Л. А. Г. – САК, ДА ЗАПЛАТИ на Н. Д. Т., ЕГН ***** от град Д., ул.“Хр.С.“№ ** ** ** сумата в размер на 50,00 лева – разноски в производството.

ОСЪЖДА "АЙЗАЕМ.БГ" ООД, ЕИК 203595295, седалище и адрес на управление - гр.София, Столична община, ж.к. ХАДЖИ ДИМИТЪР, ул. „ПАНАЙОТ ХИТОВ“, бл.118, вх. Д, ет.1, ап.123, представлявано от управителя София Симеонова Колева чрез адв. Л. А. Г. – САК, ДА ЗАПЛАТИ НА адвокат М. В. М.-ПАК, ул.“Пещерско шосе“№81, ет.3, ап.Б сума в размер на 494.40 лв. с ДДС - възнаграждение за безплатно процесуално представителство пред настоящата инстанция по главния иск.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва пред Хасковски окръжен съд в двуседмичен срок от връчване на съобщение до страните.

Съдия при Районен съд – Димитровград: _____